

Arrest

nr. 308 797 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 december 2023.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 19 juni 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van

het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken."

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

Gelet hierop ontbeert het verzoekster thans het belang bij haar betoog omtrent de toepasselijkheid van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en is haar uitvoerige uiteenzetting in dit licht dan ook niet dienstig.

4. Beoordeling in het licht van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart dat zij Georgië heeft verlaten wegens problemen met de vader van haar kind, Z., en omwille van haar seksuele geaardheid. Bij terugkeer naar Georgië vreest zij opnieuw problemen te kennen met Z. en andere medeburgers omwille van haar seksuele geaardheid (administratief dossier, CGVS, p. 11).

4.2. Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De Raad stelt vast dat verzoekster aangeeft over het Georgisch staatsburgerschap te beschikken en niet te weten of ze nog voldoet aan de voorwaarden voor de Russische nationaliteit (administratief dossier, CGVS, p. 4). Bijgevolg wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming enkel beoordeeld ten aanzien van Georgië. Verzoeksters betoog in het verzoekschrift aangaande haar vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie is aldus niet dienstig.

4.3. De Raad stelt na lezing van het administratief dossier vast dat verzoekster geen voldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingen-rechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

4.3.1. De Raad wijst er voorts op dat verzoeksters lesbische geaardheid in casu op zich niet in twijfel wordt getrokken.

4.3.2. Uit de door beschikbare landeninformatie (de COI Focus "Georgië. Algemene situatie" van 16 januari 2023 en de artikels die in het verzoekschrift worden geciteerd) blijkt dat de situatie van de

LGBTI+-gemeenschap nog steeds complex is, dat deze gemeenschap één van de kwetsbaarste groepen in Georgië uitmaakt en dat er in de Georgische maatschappij, waarin homofobie diepgeworteld is – niettemin de houding sinds 2016 is verbeterd –, sprake is van discriminatie, intimidaties, pesterijen, alsook homofoob geweld tegen leden van de LGBTI+-gemeenschap, dit zowel in familiale sfeer als in het openbaar. Uit de informatie blijkt dat homo- en transfobie een probleem is in Georgië, maar dat mensen in Tbilisi meer open-minded zijn dan de regio's, waar deze negatieve gevoelens diepgeworteld zijn. Daarnaast lopen leden van de LGBTI+-gemeenschap, transvrouwen in het bijzonder, het risico om slachtoffer te worden van geweld en haatmisdrijven. Het aantal geweldsincidenten neemt doorgaans toe wanneer het thema actueel is, traditioneel in de periode rond de internationale dag tegen homofobie en transfobie (IDAHOT) op 17 mei en de Pride Week in de maand juli. Het betreffen hier echter geen systematische persoonsgerichte aanvallen. Dankzij opleidingen voor politieagenten, onderzoekers en procureurs verloopt de identificatie van haatmisdrijven de laatste jaren ook beter, al blijft een doeltreffend onderzoek naar haatmisdrijven vaak een uitdaging.

Niettegenstaande de LGBTI+-gemeenschap één van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, is er actueel dus geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTI+-personen, zoals verzoeker nochtans lijkt voor te houden in het verzoekschrift. Het loutere feit een LGBTI+-persoon te zijn in Georgië is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt voorts zelf geen landeninformatie aan die concrete aanwijzingen in die zin bevat en maakt aldus niet aannemelijk dat zij louter omwille van zijn seksuele geaardheid of genderidentiteit en haar aanwezigheid in Georgië een risico loopt om te worden gevisieerd of vervolgd. De informatie waarnaar verzoekster verwijst loopt immers gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus. Ook hierin wordt immers ingegaan op haatdragende boodschappen, het voorvallen van verbaal en fysiek geweld (met in het bijzonder een toename wanneer het thema actueel is zoals bv. rond de Pride week), maatschappelijke discriminatie en mogelijke moeilijkheden bij het bekomen van bescherming door de autoriteiten. De voormelde COI Focus bevat echter meer gedetailleerde informatie. Door louter een aantal bronnen te citeren, toont verzoekster niet aan dat de voormelde analyse niet (langer) correct zou zijn.

Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij de verzoeker om internationale bescherming ertoe gehouden is zijn vrees voor vervolging in concreto aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

4.3.3. Uit verzoeksters verklaringen volgt evenwel geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, dan wel het lopen van reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster houding allerminst te rijmen valt met die van een verzoeker die nood heeft aan internationale bescherming. Zo blijkt er een lange tijd te zijn verstreken tussen de aangehaalde vervolgingsfeiten in Georgië en haar vlucht naar het buitenland. Immers, uit verzoeksters verklaringen komt naar voor dat zij door de vader van haar kind, Z., werd aangevallen op 9 februari 2015. Echter verliet verzoekster pas in juni 2017, ruim twee jaar na de laatste directe interactie met Z., Georgië om in Rybinsk, Rusland, te gaan wonen. Hoewel verzoekster aangeeft dat zij naar Rusland is verhuisd omdat zij in Georgië nooit op haar gemak was en altijd schrik had dat Z. haar en haar gezin alsnog zou vinden en lastigvallen (administratief dossier, CGVS, p. 14 en 18), lijkt uit het geheel van verzoeksters verklaringen toch vooral een staatsburgerschapskwestie de doorslaggevende factor te zijn geweest voor haar verhuis naar Rusland (administratief dossier, CGVS, p. 4). Vervolgens zou verzoekster naar Rusland zijn verhuisd, het land waarvan zij eveneens het staatsburgerschap bezit, waar zij familie heeft, woonde en werkte, waarvan zij de taal spreekt en waar zij al eerder in haar leven gedurende lange periodes gewoond heeft. Verzoekster bleef ook na het overlijden van haar moeder in 2019 nog meerdere jaren in de Russische Federatie wonen en werken, om Rusland te verlaten in 2022 zonder dat er zich ooit concrete problemen hebben voorgedaan (administratief dossier, CGVS, p. 5-6 en 15). Verzoekster diende vanuit Rusland een aanvraag in tot het bekomen van het Georgische staatsburgerschap, verkreeg de Georgische nationaliteit en vertrok naar Georgië om haar documenten (onder meer paspoort) in orde te brengen. Van daaruit vertrok verzoekster na een kort, probleemloos verblijf in Georgië, naar België, om hier een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (administratief dossier, CGVS, p. 6). Voorgaande gang van zaken getuigt geenszins van een dringende nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster en is onverenigbaar met de door haar voorgehouden vrees. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster langer in Rusland verbleef na de dood van haar moeder omwille van de covid-pandemie, kan geenszins afbreuk doen aan voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat zij omwille van problemen met haar Georgisch staatsburgerschap naar Rusland verhuisde en aldaar zonder problemen verbleef gedurende ettelijke jaren.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt dat zij in Georgië in een “gated community” woonde, in angst leefde en een ondergedoken bestaan leefde met de nodige veiligheidsmaatregelen alvorens naar Rusland te verhuizen, welke verhuis geenszins was ingegeven door een kwestie van staatsburgerschap, slaagt zij er niet in voormelde vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Zo benadrukt de Raad dat verzoekster ondubbelzinnig verklaart dat ze na de automatische stopzetting van haar Georgisch staatsburgerschap “eigenlijk verplicht [was] om te vertrekken wegens deze problemen” (ibid.), waaruit aldus wel degelijk naar voor komt dat haar verhuis naar Rusland in wezen was ingegeven door een staatsburgerschapskwestie. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoekster in de twee jaar dat zij in Georgië woonde na het incident op 9 februari 2015 geen ernstige incidenten meer kende met Z.. Zo zou zij Z. na de bevalling enkel nog hebben gezien vanuit het raam, of zonder dat hij haar zag (administratief dossier, CGVS, p. 14-15). Verder zou Z. het adres waar zij na de bevalling naartoe verhuisde nooit hebben gevonden (administratief dossier, CGVS, p. 18).

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen geloofwaardig beeld schetst van de problemen met Z.. Zo is het niet aannemelijk hoe verzoekster zich zou hebben geout naar hem toe als lesbische vrouw/lesbisch koppel ten overstaan van Z.. Immers, uit verzoekster verklaringen blijkt dat zij haar lesbische geaardheid steeds bewust discreet heeft gehouden ten overstaan van iedereen, inclusief haar dichtste omgeving en naaste familie. Zo waren haar moeder, zussen of de kinderen van haar partner I. – met wie ze al sinds 2007 een relatie heeft – niet op de hoogte van verzoeksters geaardheid of hun relatie (administratief dossier, CGVS, p. 16). Het is dan ook niet geloofwaardig dat verzoekster voor het eerst dergelijke belangrijke stap zou zetten tegenover een man waarmee zij niet de minste vertrouwensband en die haar integendeel seksueel misbruikt heeft en nadien blijft lastigvallen. Gevraagd waarom zij zoiets gevoelig vertelde aan Z., antwoordt verzoekster dat hij haar lastig viel om te trouwen en zij wilde dat hij haar gewoon met rust zou laten (administratief dossier, CGVS, p. 16). Geconfronteerd met het feit dat dit toch moeilijk te begrijpen is, komt verzoekster niet verder dan het opwerpen dat zij vooral op een andere reactie hoopte, dat zij dacht dat Z. zou vertrekken omdat hij zich misschien zou schamen dat hij verliefd was op een vrouw die niet traditioneel was (administratief dossier, CGVS, p. 16). De Raad acht het evenwel allerminst plausibel dat verzoekster dergelijke gevoelige persoonlijke informatie met Z. wil delen, te meer gezien er in de geschetste situatie geen noodzaak toe was en deze persoonlijke bekentenis kennelijk niet zomaar in een emotionele opwelling gebeurde maar wel in overleg met verzoeksters partner (administratief dossier, CGVS, p. 12). Door in het verzoekschrift te betogen dat zij uit het wanhoopspoging vertelde en onmiddellijk spijt had van haar uitspraken, komt verzoekster in wezen niet verder dan het louter minimaliseren van de voormelde vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogt een ander licht te werpen op de voorgaande overwegingen.

Ook is het weinig aannemelijk dat Z. verzoekster aanhoudend zou lastigvallen over de voogdij over hun kind, maar er desondanks geen enkele concrete indicatie blijkt te zijn dat hij sedert de geboorte van het kind in 2015 ooit enige juridische stap zou hebben gezet in de richting van een voogdijbetwisting of vaderschapserkenning (administratief dossier, CGVS, p. 18). Verzoekster werpt in het verzoekschrift op dat, hoewel het in België gebruikelijk is om in geval van betwistingen over het hoederecht van een kind naar de rechter te stappen, dit niet zo is in Georgië. Zij verwijst vervolgens naar het feit dat de hoven en rechtbanken in Georgië niet naar behoren functioneren en dat het vertrouwen ontzettend laag is van de burgers in het rechtssysteem zodat het niet onaannemelijk is dat Z. geen stappen heeft gezet om de voogdij te bekomen. De Raad stelt na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud echter vast dat verzoekster zich te dezen bedient van post-factumverklaringen die geen steun vinden in de verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd tijdens de procedure internationale bescherming (administratief dossier, CGVS, p. 18) en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen.

Voorgaande vaststellingen doen aldus afbreuk aan de door verzoekster voorgehouden vrees vanwege de vader van haar kind.

4.3.4. Daargelaten voorgaande overwegingen, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van

effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Hoewel er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Betreffende de specifieke situatie van LGBTI+-personen blijkt uit voormelde recente COI Focus dat, hoewel er in Georgië op vlak van bescherming in geval van LGBTI+-personen wel degelijk tekortkomingen zijn, LGBTI+-personen bij de politie terecht kunnen voor klachten. Door het risico op ongevoeligheid van de politie, angst voor de reactie van de politie, een mogelijk gebrek aan privacy tijdens ondervragingen, gedwongen outing en secundaire victimisatie hebben leden van de LGBTI+-gemeenschap echter vaak weinig vertrouwen in de ordediensten en zouden zij nalaten klacht in te dienen bij de politie. Gedwongen outing zou voornamelijk voorkomen in de regio's. Het feit dat de organisatoren van het homofoob geweld van 5 en 6 juli 2021 nog niet zijn bestraft, heeft dit wantrouwen nog versterkt. Dit leidt ertoe dat LGBTI+-personen eerder een beroep doen op ngo's zoals WISG, Equality Movement en Temida om verdere stappen te ondernemen wanneer zij geconfronteerd worden met problemen. Wanneer een ngo betrokken is in een zaak, wordt deze vaak ook serieuzer genomen. Desalniettemin raden ngo's, waaronder Equality Movement, leden van de LGBTI+-gemeenschap actief aan om naar de politie te stappen. De houding van politieagenten is de laatste jaren bovendien merkbaar verbeterd, mede dankzij opleidingen en sensibilisering. Als de politie niet helpt, is het ook mogelijk om naar de Public Defender te stappen. De betrokkenheid van de Public Defender zorgt er vaak voor dat een zaak grondig onderzocht wordt.

De algemene informatie waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermings-mogelijkheden van de LGBTI+-gemeenschap in Georgië op de korrel te nemen, ligt in lijn met de voormelde COI Focus en toont bijgevolg niet aan dat de hiervoor beschreven situatie niet correct of niet actueel zou zijn. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij slaagt hierin evenwel niet.

Er dient immers te worden vastgesteld dat zij zelf op geen enkel moment de politie gecontacteerd, noch wanneer zij slachtoffer werd van seksueel geweld vanwege Z., noch wanneer zij door diezelfde man werd lastiggevallen, bedreigd of aangevallen (administratief dossier, CGVS, p. 17). Verzoekster betoogt in dit verband dat zij dacht dat de politie niet zou helpen en dat zij de politie niet vertrouwt, maar zij kan vervolgens geen dienstige, concrete elementen aanreiken om dit wantrouwen te verantwoorden (administratief dossier, CGVS, p. 17). Immers, uit het gegeven dat de interventieploeg geen proces-verbaal zou hebben opgesteld toen zij door een vriendin werden ingelicht over een schermutseling met Z. in verzoeksters appartement en de feiten afdeed als een "familiale kwestie" op het moment dat er geen acuut gevaar meer was (Z. was immers voor de komst van de politie al weggelopen) (administratief dossier, CGVS, p. 13), kan – in tegenstelling tot wat zij betoogt in het verzoekschrift – niet zonder meer worden besloten tot een gebrek aan bescherming vanwege de gehele Georgische ordehandhavings-diensten. Voorts dient opgemerkt dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Gelet op het voorgaande, overtuigt verzoekster niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen – los van de vraag naar de geloofwaardigheid ervan – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

4.4. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat uit het voorgaande blijkt dat zij niet aantoont dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid ervan – in geval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Georgische autoriteiten. Zij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

6. Waar verzoekster verwijst naar een schending van de artikelen 2 en 3 van EVRM dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM niet aan de orde.

7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekster evenmin aantoont dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen

als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1556 legt de eed af en tolkt Russisch – Nederlands.

Verzoekster legt een aanvullende nota met de COI Focus Georgië van december 2023 neer. Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van haar verzoek om te worden gehoord, stelt verzoekster het niet eens te zijn met de hierin uiteengezette analyse. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen vanuit het vermoeden dat Georgië een veilig land van herkomst is, zodat de verwerende partij een “streng onderzoek” heeft gevoerd en er op haar een verzwaarde bewijslast rustte. Aangezien haar verzoek thans moet worden beoordeeld onder de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, is de rechtsgrond waarop de beslissing over haar verzoek moet zijn gebaseerd veranderd. Verzoekster besluit hieruit dat haar rechten van verdediging, meer specifiek haar recht op een toegankelijk rechtsmiddel, zijn geschonden en stelt dat zij “een aanleg verliest”. Zij wijst er hierbij op dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, wat maakt dat er aanleiding is om haar verzoek opnieuw te laten onderzoeken door de verwerende partij, maar dan in het kader van voormelde wetsartikelen en niet vanuit het vermoeden van ‘veilig land van herkomst’. Verzoekster stelt dat haar redenering wordt gevolgd in Franstalige rechtspraak van de Raad en verwijst specifiek naar een beschikking op grond van artikel 39/73 van de wet van 15 december 1980 in de zaak 287 465 waarover de verwerende partij wenst te worden gehoord, maar waarin nog geen zitting heeft plaatsgevonden. Ten gronde stelt verzoekster dat uit de neergelegde landeninformatie blijkt dat de situatie voor LGBTQI er in haar land van herkomst op achteruit gaat en dat haar geaardheid niet wordt betwist. Zij meent dat er nog steeds een risico is op vervolging door (de familie van) haar ex-partner en stelt dat de bescherming die de Georgische justitie hiertegen kan bieden onvoldoende is. Hiernaar gevraagd, stelt verzoekster zelf niets te willen toevoegen aan wat haar advocaat heeft gepleit.”

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij een uiteenzetting geeft en onder meer verwijst naar de COI Focus Georgië Algemene Situatie van 11 december 2023.

4.1. In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting en de uiteenzetting in de aanvullende nota van de verzoekende partij, stipt de Raad vooreerst aan dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Zoals geduid in voormelde beschikking, wil dit zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc-onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing “de behoefte aan internationale bescherming” van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij geschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en ex nunc-onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C-556/17, *Torubarov*, punt 65).

Artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een

beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punt 118).

In tegenstelling tot wat zij lijkt voor te houden in haar betoog ter zitting, kon de Raad dan ook nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is en dat de rechtsgrond is veranderd waarop de beslissing over haar verzoek moet zijn gebaseerd, zoals door de verzoekende partij aangehaald ter terechtzitting, verhindert de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en ex nunc-onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie: HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752).

In casu heeft de Raad in zijn beschikking van 12 december 2023 zijn voornemen kenbaar gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek te beoordelen in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en vervolgens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Door het indienen van een vraag tot horen kreeg de verzoekende partij de mogelijkheid om hierover haar opmerkingen te formuleren en haar standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure.

4.2. In de voorliggende zaak lieten de gegevens vervat in het rechtsplegingsdossier zulke beoordeling toe.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werd gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op 12 januari 2023 werd zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij uitvoerig de mogelijkheid om haar vluchtmotieven, vrees bij terugkeer en concrete feitelijkeheden uiteen te zetten, en werd haar de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Zij heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en er was een tolk aanwezig die het Russisch machtig is. De verzoekende partij werd uitvoerig en grondig bevraagd waarbij haar zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, kreeg zij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de protection officer een gebrekkige vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een gebrekkig onderzoek zou hebben gevoerd. Zo kwamen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden ter zitting, ook de nationale beschermingsmogelijkheden en het (gebrek aan) gebruik ervan door de verzoekende partij aan bod. De verzoekende partij werd in de gelegenheid gesteld de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. Het blijkt niet dat zij in haar mogelijkheden dienaangaande zou zijn beknot doordat zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst waardoor een “*streng onderzoek*” zou zijn gevoerd, zoals de verzoekende partij stelt ter terechtzitting.

Uit de gronden van de beschikking blijkt dat wel degelijk rekening wordt gehouden met de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en de door haar aangeleverde informatie. Ook worden de concrete omstandigheden in acht genomen en wordt met verwijzing naar haar verklaringen uitgebreid gemotiveerd om welke redenen hetgeen werd aangereikt niet wordt aanvaard. Uit de gronden van voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in het land van herkomst noch dat de zaak zou zijn onderzocht of behandeld vanuit deze optiek of met een verzwaarde bewijslast, zoals de verzoekende partij voorhoudt ter zitting. Wel wordt het vereiste onderzoek gevoerd overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken vreemdeling zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Na analyse van de gegevens en de informatie aangeleverd door de partijen, luidt het besluit in voormelde beschikking dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming. Ook deze bevindingen worden uitgebreid gemotiveerd in voormelde beschikking waarbij wordt gesteund op de concrete omstandigheden, de aangereikte elementen en de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd.

Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door ter terechtzitting de kritiek te formuleren dat de bestreden beslissing werd genomen vanuit het vermoeden dat Georgië een veilig land van herkomst is, zodat de verwerende partij een “*streng onderzoek*” heeft gevoerd en er op haar een verzwaarde bewijslast rustte, gaat zij, zoals ook blijkt uit het hogerstaande, voorbij aan de onderbouwde bevindingen zoals opgenomen in voormelde beschikking en slaagt zij hierin niet.

Dit is evenmin het geval waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat uit de neergelegde landeninformatie blijkt dat de situatie voor LGBTQI er in haar land van herkomst op achteruit gaat en dat haar geaardheid niet wordt betwist. Zij meent dat er nog steeds een risico is op vervolging door (de familie van) haar ex-partner en stelt dat de bescherming die de Georgische justitie hiertegen kan bieden onvoldoende is. De verzoekende partij brengt noch door middel van de uiteenzetting in haar aanvullende nota en/of de hierin aangehaalde COI Focus van 11 december 2023, noch met voormelde argumentatie ter zitting, concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan de gronden van voormelde beschikking. Hieruit blijkt immers niet dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Zoals geduid in voormelde beschikking, werd reeds rekening gehouden met haatdragende boodschappen, het voorvallen van verbaal en fysiek geweld (met in het bijzonder een toename wanneer het thema actueel is zoals bv. rond de Pride-week), maatschappelijke discriminatie en mogelijke moeilijkheden bij het verkrijgen van bescherming door de autoriteiten. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting, in de aanvullende nota of de verwijzing naar de COI Focus van 11 december 2023 waaruit naar haar mening blijkt dat de situatie ten aanzien van de vorige COI focus van januari 2023 niet verbeterd is, op sommige vlakken de situatie van de LGBT+-gemeenschap achteruit is gegaan evenals hun mensenrechtensituatie, haatmisdrijven ten aanzien van de LGBT+-gemeenschap zeer frequent voorkomen, de huidige mechanismen onvoldoende bescherming kunnen bieden en incidenten van geweld tegen de LGBT+-gemeenschap onvoldoende worden onderzocht, doen geen afbreuk aan de pertinente overweging dat niettegenstaande de LGBTI+-gemeenschap één van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, er actueel geen sprake is van veralgemeende vervolging van LGBTI+-personen, zoals de verzoekende partij opnieuw lijkt voor te houden. Ook in het licht van de aangeleverde informatie is het loutere feit een LGBTI+-persoon te zijn in Georgië op zich bijgevolg niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dient zij bijgevolg haar vrees voor vervolging in concreto aan te tonen. Noch uit haar uiteenzettingen, noch uit de bijgebrachte informatie blijkt immers dat de bescherming voor de leden van de LGBTI+-gemeenschap door de Georgische autoriteiten niet voorhanden zou zijn. Zoals eveneens geduid in voormelde beschikking moet de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend zijn, maar niet absoluut.

Opnieuw berust verzoeksters stelling dat voldoende bescherming zou ontbreken hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te verkrijgen, zoals reeds werd uiteengezet in punt 4.3.4 van de beschikking, en wel als volgt: *“Er dient immers te worden vastgesteld dat zij zelf op geen enkel moment de politie gecontacteerd, noch wanneer zij slachtoffer werd van seksueel geweld vanwege Z., noch wanneer zij door diezelfde man werd lastiggevallen, bedreigd of aangevallen (administratief dossier, CGVS, p. 17). Verzoekster betoogt in dit verband dat zij dacht dat de politie niet zou helpen en dat zij de politie niet vertrouwt, maar zij kan vervolgens geen dienstige, concrete elementen aanreiken om dit wantrouwen te verantwoorden (administratief dossier, CGVS, p. 17). Immers, uit het gegeven dat de interventieploeg geen proces-verbaal zou hebben opgesteld toen zij door een vriendin werden ingelicht over een schermutseling met Z. in verzoeksters appartement en de feiten afdeed als een “familiale kwestie” op het moment dat er geen acuut gevaar meer was (Z. was immers voor de komst van de politie al weggelopen) (administratief dossier, CGVS, p. 13), kan – in tegenstelling tot wat zij betoogt in het verzoekschrift – niet zonder meer worden besloten tot een gebrek aan bescherming vanwege de gehele Georgische ordehandhavings-diensten. Voorts dient opgemerkt dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.”*

De verzoekende partij maakt ook thans niet aannemelijk alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput, noch toont zij aan dat er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Opnieuw kan worden opgemerkt dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. Het besluit in voormelde beschikking dat de verzoekende partij niet aantoont dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben, blijft bijgevolg staande.

De overige gronden van de beschikking laat de verzoekende partij onverlet, minstens slaagt zij er niet in concrete valabele argumenten aan te reiken die hier afbreuk aan kunnen doen zodat deze onverminderd overeind blijven.

Voorts stipt de Raad aan dat, waar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar Franstalige rechtspraak van de Raad, ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van de verzoekende partij, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. In zoverre de verzoekende partij zich wenst te steunen op een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet in de zaak 287 465, dan wel het arrest van de Raad dienaangaande, werpt zij geen ander licht op de beoordeling die voorligt betreffende haar verzoek om internationale bescherming.

In voormelde beschikking worden aldus, na analyse van de aangeleverde gegevens en het voorhanden zijnde bronnenmateriaal, de individuele omstandigheden van de verzoekende partij belicht. Uit het besluit van de Raad in voormelde beschikking blijkt niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in Georgië, noch dat een *“streng onderzoek”* zou zijn gevoerd met een verzwaarde bewijslast. Door voormelde individuele elementen aan te halen ter terechtzitting, kan de verzoekende partij evenmin overtuigen van het tegendeel. De vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoonde dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben, wordt gesteund op het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij die zich reeds in het rechtsplegingsdossier bevinden, en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Georgië. Door ter terechtzitting aan te geven het niet eens te zijn met de analyse van de Raad, kan de verzoekende partij de beoordeling niet ombuigen. In toepassing van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2004/83/EG dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar verweer ter terechtzitting niet in concreto aantoonde welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op het vastgestelde in voormelde beschikking (zie: HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, punt 72). De gronden van voormelde beschikking blijven overeind.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de rechten van verdediging, meer specifiek haar recht op een toegankelijk rechtsmiddel, waarnaar de verzoekende partij verwijst, werden gerespecteerd, minstens toont zij het tegendeel niet aan. Middels voormelde beschikking werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de Raad zijn beoordeling steunt. Zij kregen de kans een aanvullende nota neer te leggen teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen en/of een vraag tot horen in te dienen om kenbaar te maken dat zij het niet eens zijn met de in deze beschikking opgenomen grond. Deze mogelijkheden werden door de verzoekende partij benut en zij heeft ter terechtzitting het woord gekregen om concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking zij het niet eens is en waarom. Stellen dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis meer heeft, de rechten van verdediging schendt en zij *“een aanleg verliest”*, zoals de verzoekende partij doet ter terechtzitting, is te algemeen om afbreuk te doen aan hetgeen uiteengezet wordt in voormelde beschikking en de doorlopen procedure. Niets belette haar haar grieven kenbaar te maken ten aanzien van de vooraf meegedeelde gronden van de beschikking, hetgeen zij ter terechtzitting heeft gedaan. Derhalve heeft de verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen zodat een schending van de rechten van verdediging niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.3. Gelet op hetgeen voorafgaat toont de verzoekende partij niet aan dat de Raad zijn bevoegdheid overschrijdt door de grenzen aan zijn onderzoeksbevoegdheid te buiten te gaan. De voormelde duiding betreffende de bevoegdheid van de Raad als beroepsinstantie in acht genomen in samenhang met de gegevens vervat in het administratief dossier, de doorlopen procedure en de gronden van voormelde beschikking, maakt zij dit niet aannemelijk. De gronden van voormelde beschikking worden gesteund op de gegevens die zich reeds in het administratief dossier bevonden en de verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de Raad niet over de noodzakelijke en juridische gegevens beschikte om na het gevoerde volledig en ex-nunc onderzoek tot de voorliggende beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming over te gaan. De verzoekende partij maakt een bevoegdheidsoverschrijding door de Raad bijgevolg niet aannemelijk.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat zij in aanmerking komt voor de

toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juni tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES